

Варто додати, що значною перешкодою у формуванні ефективного підходу до управління державним боргом в Україні є відсутність цілісної системи законодавчого забезпечення регулювання державного боргу.

Слід зробити висновок, що в розвинених країнах політика управління державним боргом передбачає розробку відповідних стратегій, затвердження урядових директив, а також ухвалення щорічних програм фінансування і планів здійснення боргових запозичень. Для проведення боргових операцій та забезпечення фінансування державного бюджету створюються автономні державні установи-агентства з питань управління державним боргом. Досвід деяких країн може бути використаний та впроваджений в практику під час розбудови системи управління державним боргом в Україні.

Список використаних джерел:

1. Про затвердження Методичних рекомендацій щодо розрахунку рівня економічної безпеки України: Наказ Міністерства економічного розвитку і торгівлі України від 29 жовтня 2013 р. № 1277. URL: http://search.ligazakon.ua/l_doc2.nsf/link1/ME131588.html (дата звернення: 29.11.2018).
2. Офіційний сайт Міністерства фінансів. URL: <http://www.minfin.gov.ua/news/view/statystichni-materialy>. (дата звернення: 29.11.2018).
3. Офіційний сайт Світового Банку. URL: <http://databank.worldbank.org/data/reports.aspx?source=2&series=NY.GDP.MKTP.CD> (дата звернення: 29.11.2018).
4. Палешко Я. С. Міжнародний досвід управління державною заборгованістю, 2014. № 92. С. 34–44.
5. О государственном и гарантированном государством заимствовании и долге: Закон Республики Казахстан. URL: <http://adilet.zan.kz/rus/docs/Z990000464> (дата звернення: 29.11.2018).
6. Босенко О. С. Управління державними борговими зобов'язаннями в зарубіжних країнах, 2016. № 2. С. 145–152.

Сінякевич О.О.

аспірант,

Науковий керівник: Тильчик О.В.

доктор юридичних наук, доцент,

Університет державної фіскальної служби України

СУЧАСНІ АСПЕКТИ ІНФОРМАТИЗАЦІЇ АДМІНІСТРАТИВНИХ ЮРИСДИКЦІЙНИХ ПРОВАДЖЕНЬ ПРОКУРАТУРИ

Виконання визначених завдань органами Прокуратури України безпосередньо пов'язане з аналізом різноманітної інформації, оскільки діяльність органів Прокуратури України включає в себе “підтримання державного обвинувачення в суді; представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, визначених законом; нагляд за додержанням законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання,

досудове слідство; нагляд за дотриманням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, а також при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян [1].

Дослідженню інформаційного забезпечення органів Прокуратури України значної уваги не приділялось, але науковим підґрунтям для розкриття цієї проблематики є праці таких науковців, як І. Арістов, К. Беляков, М. Ануфрієв, О. Бандурка, Р. Калюжний, М. Корнієнко, В. Мацюк, В. Цимбалюк та ін.

Очевидно, що чим більш достовірною та повною інформація надходить до органів прокуратури, враховуючи оперативність її надходження та здійснення аналізу, тим вищою є ймовірність прийняття правильного управлінського рішення, на яке інколи закон та обставини відводять прокурору обмежений час. Інформатизація прокурорської діяльності в сучасних умовах має бути спрямована на виконання таких завдань: по-перше, підвищити рівень здійснення аналізу стану законності та правопорядку шляхом використання автоматизованих систем узагальнення та обробки накопиченої інформації в органах прокуратури. По-друге, підвищити оперативність перевірки достовірності оброблюваної інформації. Це можливо завдяки поширенню запровадження автоматизованого зіставлення отриманих даних з різних джерел. По-третє, спростити існуючу систему діловодства шляхом поширення використання комп'ютерної техніки, інформаційних систем для здійснення окремих контрольних функцій виконання різних документів, їх створення та знищення. По-четверте, запровадити єдину методологію автоматизованого збору, зберігання, використання та обробки інформації, яка потрібна для вирішення завдань, які стоять перед органами прокуратури. По-п'яте, забезпечити високу оперативність доступу до інформації прокурорсько-слідчим працівникам та створити можливості для її оперативного оброблення та використання [1].

Інформатизація в органах прокуратури – це процес створення оптимальних умов (організаційних, правових, політичних, соціально-економічних, науково-технічних, виробничих процесів) для комплексного використання інформаційно-комунікаційних технологій у діяльності органів Прокуратури України. Сучасний стан розвитку інформаційних технологій дає підстави констатувати, що ефективне виконання органами прокуратури завдань та прокурорсько-слідчими працівниками службових обов'язків неможливе без використання автоматизованих систем, сучасної комп'ютерної техніки [2].

В Законі України «Про прокуратуру» [3] (пункт 2 частини 1 статті 20) передбачено право прокурора витребувати з державних органів, установ і організацій потрібні йому відомості, а пунктом 3 частини 1 цієї статті – інформацію про стан законності і заходи щодо її забезпечення. Слід при цьому відзначити, що в першому випадку йдеться про надання відповідних документів, що містять ту чи іншу інформацію, а в другому – на вимогу прокурора відповідний орган повинен надати йому інформацію у вигляді довідки з питань, що цікавлять прокурора [4].

При цьому потрібно мати на увазі, що інформація, яка стосується стану правопорядку може: а) витребуватися до прокуратури з ініціативи прокурора; б) стати відомою прокурору у процесі здійснення ним його конституційних функцій (під час розгляду кримінальної справи, участі в засіданні виконкому міської ради); в) в результаті моніторингу тих чи інших суспільних процесів (наприклад, моніторингу публікацій критичного характеру у місцевій пресі) [4].

Інформація може бути використана: а) для реагування на повідомлення про злочини та інші правопорушення відповідно до вимог закону; б) для планування перевірок виконання вимог законів; в) для використання її з метою аналізу діяльності прокуратури у тих чи інших правових сферах [4].

Таким чином, інформаційне забезпечення районних прокуратур можна визначити як діяльність прокурорсько-слідчих працівників, що спрямована на пошук, збирання, облік, нагромадження, розподіл, аналіз, збереження і передавання інформації, необхідної для здійснення наглядових та ненаглядових функцій прокуратур, виявлення й усунення недоліків в організації роботи органів прокуратури районної ланки. Система інформації має виступати одночасно як інструмент реалізації процесів здійснення нагляду й управління прокурорською системою та як передумова для прийняття оптимальних (наглядових та управлінських) рішень [5, с. 47].

Л. Прінь цілком правильно вказує, що при збиранні інформації необхідно використовувати способи, за допомогою яких може бути забезпечено виконання таких основних умов: правильність інформації; мобільність; простота збирання та передачі; економність; доступність [6, с. 84].

Слід також підтримати думку І. Вікторова, який вірно підкреслює, що “найбільш результативними є наглядові перевірки, що проводяться на основі глибокого аналізу стану законності. Важливо відзначити, що прокурору слід організувати систематичне надходження необхідної інформації і, звичайно, перш за все, тією, якою володіють контролюючі органи” [7, с. 12].

І дійсно, серед таких джерел інформації про правопорушення найбільш важливими є відповідні контролюючі органи, на яких законом покладений обов’язок в межах своєї компетенції забезпечувати дотримання законодавства в тій чи іншій сфері та боротись з виявленими правопорушеннями. У більшості випадків отримана від цих органів інформація дає можливість прокуророві зробити попередні висновки не лише про характер та поширеність порушень прав громадян на піднаглядних об’єктах, а й дозволяє мати уявлення про те, яка активність контролюючих органів в усуненні цих порушень законодавства [3].

Погодимося з думкою А.С. Хомич про те, що інформаційне забезпечення діяльності органів прокуратури припускає вдосконалення його адміністративно-правової організації, проведення організаційних, науково-дослідних та інших заходів щодо підвищення її ефективності [3].

Основною проблемою щодо інформатизації адміністративно-юрисдикційного провадження на сучасному етапі вважаємо відсутність предметного інформаційного середовища, яке забезпечить слідчого прокуратури необхідними даними, мінімізує його затрати на виконання

технічної роботи, що в кінцевому результаті сприятиме підвищенню якості, ефективності та оперативності прийняття відповідного рішення.

Список використаних джерел:

1. Конституційні функції прокуратури України, Прокуратура Донецької області. Офіційний веб-портал. Інформація. Довідкові матеріали. Електронний ресурс. URL: http://www.don.gp.gov.ua/ua/materials.html?_m=publications&_t=rec&id=119461 (дата звернення 27.01.2019).
2. Лушер В. В. Питання інформатизації органів прокуратури України. *Наукові праці МАУП, 2014. Вип. 2 (41). С. 114–117.*
3. Про прокуратуру: Закон України № 1790-ХІІ від 5 листопада 1991 року. Відомості Верховної Ради України. 1991. № 53. Ст. 793.
4. 4.Електронний ресурс. URL. <http://book.net/index.php?p=achapter&bid=11677&chapter=1> (дата звернення 31.01.2019).
5. 5.Проблемы эффективности прокурорского надзора. Под ред. К. Ф. Скворцова. М.: *Юрид. лит.*, 1977. 160 с.
6. Прінь Л. Інформаційно-аналітичне забезпечення – передумова планування роботи. *Вісник прокуратури*. 2006. № 4. С. 81–85.
7. Рыжов А. Б. К решению проблемы предоставления собственникам помещений в многоквартирном доме информации, необходимой для проведения их общего собрания. *Жилищное право*. 2007. № 2. С. 3–32.

Чернишова В.Ю.

здобувач,

*Київський національний університет
імені Тараса Шевченка*

ПРОБЛЕМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ІНСТИТУТУ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПУБЛІЧНИХ СЛУЖБОВЦІВ

Аналіз правового регулювання адміністративної відповідальності публічних службовців – сукупність правових норм, що містять у собі ознаки складів адміністративних правопорушень, суб'єктами вчинення яких можуть бути публічні службовці – на сьогодні змушує робити висновки про занадто несистематизовану та хаотично влаштовану модель правового регулювання, яка насамперед не враховує сучасні суспільні інтереси та існує поза об'єктивною реальністю розвитку правової держави. Для того, щоб пояснити таке бачення, варто проаналізувати основні проблемні моменти адміністративної відповідальності публічних службовців:

1. Запропоновану у доповіді проблематику за системним підходом до класифікації правових норм варто віднести до інституту адміністративного права, обґрунтовуючи це специфічним видом суспільних відносин, що виникають на підставі встановлення факту порушення публічним службовцем